

01 **ΠΟΛΙΤΙΚΗ****Με όχημα
την ποίηση**

Ανθολόγος:
Λουκάς Αξελός

ΤΑΚΗΣ ΠΑΠΑΤΣΩΝΗΣ
(1895 – 1976)

Η Εθνεγερσία

Δεν πρόκειται για τη Δόξα, αυτή οπωσδήποτε έχει καταμερισθεί. Δεν πρόκειται ούτε για τη Μέρα, γιατί συχνά κ' αυτή αμφισβητείται. Δεν πρόκειται για τον τόπο, γιατί πολλοί τόποι ερίζουσιν.

Αλλ' ακέραιο μένει κ' αδιαίρετο το μέγα Μυστήριο των ενωμένων ανθρώπων (κ' ας είναι τόσες οι διαίρεσές τους) κ' η πρόοδός τους με ζήλο πανηγυριού για το Μαρτύριο το θελημένο του πληρώματος.

Οργώθηκε η Πατρίδα για τη λύτρωσή της και σπάρθηκε από Άγγελο επιπήδειο. Θολές ήταν οι μέρες, βροχερές πλουτίζανε ποτιστικά τη γη κ' όλη η λαμπράδα έφεγγε κρυμμένη με τις μπαρούτες έτοιμες να σκάσουν.

Ήταν η ώρα δειλινού, κ' αποσπερίς ψαλθήκανε οι ουράνιοι παιάνες.

Όσο κ' αν έδειχνε ο χειμώνας πώς δε θα φύγει, απ' όπου ευρέθη, μεγάλη κίνηση είχε ο ουρανός και τα φτερά τα εαρινά πολύ δούλεψαν.

Ο άπιστος κ' ο αγριωπός δεν είχε θέση σε μίαν Ελλάδα που αφιερώθηκε στο Θεό της απόκομμα ασημένιο κολλημένο στο εικόνημα το πολυφιλημένο.

Ήρθε στιγμή που ομοιώθηκε η Ελλάδα με Παναγία κ' είπε πάλι Εκείνη το ίδού, η δούλη κ' εγώ του Κυρίου.

Κοινολογείτο από παντού ο θεϊός ο λόγος στα φανερά: Εγγύς το Πάσχα, ετοιμασθείτε.

Κ' ήρθε το Πάσχα τω όντι, αφού του προηγήθη ο Μυστικός ο Δείπνος του Μεσολογγίου.

Το θλιβερό τέλος της μεταπολεμικής μας ιστορίας

Η έλλειψη αξιόπιστης εναλλακτικής τρέφει την... ειλικρίνεια των νεοφιλελεύθερων

■ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

Υπάρχει μια καθαρή γραμμή που ενώνει τον νεοεκλεγέντα πρόεδρο της Γαλλίας Εμμανουέλ Μακρόν με τον πρόεδρο της Ν.Δ. Κυριάκο Μητσοτάκη. Και οι δυο γνωστοποίησαν εξ αρχής το πρόγραμμά τους με απεριφραστη ειλικρίνεια. Κανείς δεν μπορεί να τους κατηγορήσει ότι ξεγέλασαν τον κόσμο με λαγούς και πετραχήλια, σαν κάτι γνωστούς μας, ας πούμε. Μακρόν και Μητσοτάκης είναι και οι δυο νεοφιλελεύθεροι και δεν κρύβουν ότι θα πάρουν μέτρα αντιλαϊκά, θα απολύσουν κόσμο, χιλιάδες δημοσίου υπαλλήλους, θα συμπιέσουν όσο μπορούν το κοινωνικό κράτος κ.λπ., κ.λπ.

Είναι προφανές ότι και οι δυο πιστεύουν πως η ειλικρίνεια δεν θα τους ζημιώσει. Και, τουλάχιστον στην περίπτωση Μακρόν, δεν έπεσαν έξω. Η «στρατηγική της ειλικρίνειας» είναι, ωστόσο, τόσο ανιδιοτελής όσο και οι ψεύτικες υποσχέσεις: Εκμεταλλεύεται ότι ο κόσμος έχει αηδιάσει από τα ψέματα των πολιτικών. Και, δεύτερον, βασίζεται στο ότι δεν φαίνεται να υπάρχει αυτή τη στιγμή άλλη αξιόπιστη πρόταση. Στην πραγματικότητα υπάρχουν πολλές ενδιαφέρουσες ιδέες, αλλά δεν υπάρχει ηγεσία ισχυρή, αποφασισμένη και ικανή να υποστηρίξει σταθερά τις πιο αξιόλογες. Το σύστημα πνίγει στην κούνια κάθε ιδέα, κάθε φορέα και κάθε άνθρωπο που θα μπορούσε να πείσει ότι ένας άλλος δρόμος είναι εφικτός. Τα παραδείγματα αφθονούν: ο Σάντερς γονάτισε στην Κλίντον, οι Ποδέμος τσακώθηκαν για το πώς θα υπηρετούσαν καλύτερα το σύστημα. Ο Μελανσόν δέιλιασε, υπέκυψε στις πανταχόθεν πιέσεις, ιδίως της υπόλοιπης αριστεράς και τελικά αποδέχθηκε τον Μακρόν. Η Λεπέν ζάρωσε στον Β' γύρο, φάνηκε «λίγη» όταν της ζήτησαν να υποστηρίξει την οικονομική της πολιτική. Και ο Τσίπρας με τον ΣΥΡΙΖΑ είναι η πιο πικρή ιστορία των τελευταίων εβδομήντα ετών. Η υποτιθέμενη ειλικρίνεια των νεοφιλελεύθερων βασίζεται στο ότι κάθε αντίλογος γελοιοποιείται, απαξιώνεται, εξοντώνεται. Δεν αρκεί, πλέον, να κερδίσει κα-

Οι κυρίαρχες ελίτ έχουν οργανωθεί έτσι που δρουν ως ένα στρατηγείο εν ώρα μάχης, με εχθρό όλους εμάς, πολίτες κάθε κατηγορίας, και όλα τα Έθνη-Κράτη. Στόχος είναι να αποκλειστεί προληπτικά κάθε πιθανή απόπειρα παρέκκλισης

νείς τις εκλογές. Το παράδειγμα Τραμπ επιβεβαιώνει ότι η μάχη μετά τις εκλογές είναι κατά πολύ σημαντικότερη. Κριτήριο δεν είναι αν η εξαγγελθείσα πολιτική είναι φιλολαϊκή αλλά μόνο αν ταιριάζει

στον. Η συνέντευξη αποσύρθηκε και ο Φιγιόν εξοντώθηκε. Ο αγγλοσαξονικός χώρος έχει οργανωθεί σε σύστημα, έχει εξαλείψει τα προσωποπαγή χαρακτηριστικά, όπως υποδεικνύει το παράδειγμα



στα σχέδια του συστήματος. Αν δεν ταιριάζει αλίμονο στον αντίπαλο. Οι κυρίαρχες ελίτ έχουν οργανωθεί έτσι που δρουν ως ένα στρατηγείο εν ώρα μάχης, με εχθρό όλους εμάς, πολίτες κάθε κατηγορίας, και όλα τα Έθνη-Κράτη. Στόχος είναι να αποκλειστεί προληπτικά κάθε πιθανή απόπειρα παρέκκλισης. Το σύστημα έχει έδρα μελέτης, σχεδιασμού, οργάνωσης και δράσης τον αγγλοσαξονικό κόσμο. Ο σχεδιασμός είναι μακροπρόθεσμος όσο και άμεσων αναγκών. Για παράδειγμα, το 2014 ο Κλίνγκερ προσκάλεσε στη Δέσχη Μπίντελμπεργκ τον Μακρόν και πέρυσι προσκάλεσαν τον κ. Εδουάρδο Φιλίπ. Ο Μακρόν έγινε πρόεδρος και αμέσως «πέλεξε» τον κ. Φιλίπ για πρωθυπουργό. Ο Φιγιόν, έχω ξαναγράψει, είχε πει σε συνέντευξή του (agora. vox) ότι «αυτοί (της Μπίντελμπεργκ) κυβερνάνε τον κό-

Μακρόν, και βασίζεται στην ίδια αντίληψη και μεθοδολογία με τον υπαρκτό (σταλινικό) σοσιαλισμό: Ένα πρόγραμμα, μια μονοδιάστατη σκέψη, ένας αμείλικτος τρόπος εφαρμογής του. Τυπικό παράδειγμα είναι το ΔΝΤ. Το Ταμείο εφαρμόζει παντού και πάντα την ίδια συνταγή, της απεριγράπτης λιτότητας, αδιαφορώντας για τις ειδικές συνθήκες κάθε χώρας. Όποιος επιχειρήσει να ξεφύγει ή δεν είναι αρεστός, π.χ. ο Στρος Καν, ο Τραμπ, η Λεπέν, ο (νεοφιλελεύθερος) Φιγιόν κ.λπ., αντιμετωπίζει ανελέητο, εξοντωτικό πόλεμο. Στον ίδιο κατάλογο ο Μιλόσεβιτς (το Διεθνές Δικαστήριο αφού τον εξόντωσε, τον αθώωσε), ο Σαντάμ, ο Καντάφι, ο Άσαντ κ.λπ., κλπ.

Δεν πρόκειται για τον καπιταλισμό γενικώς, αλλά για ένα σύστημα που περιφρονεί και καταπατά τις ίδιες

Συνένοχος ως το τέλος, οι ελίτ της χώρας ολοκληρώνουν το έργο τους με την υπογραφή των αλληπάλληλων Μνημονίων. Ο ΣΥΡΙΖΑ διέλυσε και την τελευταία αυταπάτη ότι η ελληνική Αριστερά θα μπορούσε να είναι δύναμη ανανέωσης και προόδου

του τις διακηρύξεις και διατηρεί τις εκλογές ως πρόσοψη της δημοκρατίας, αλλά μόνο όσο είναι απαραίτητο. Ένα σύστημα που τρώει τα σωθικά του, ενώ αναζητά τις αιτίες της αρρώστιας του σε κάποιον εξωτερικό εχθρό. Π.χ., η κατάρρευση των χρηματιστηρίων από την παγκόσμια τότε «κρίση της τουλίπας» στο Ολλανδικό χρηματιστήριο τον 19ο αιώνα, έως την κρίση του 2007-8 δεν οφείλονταν φυσικά σε κανένα κομμουνισμό ή στο κακό Ισλάμ.

Το πρόβλημα ήταν και είναι στο ίδιο το σύστημα, ο Μαρξ το έχει περιγράψει άριστα.

Ο φυσικός αντίπαλος αυτού του συστήματος, η ιστορική Αριστερά, ηττήθηκε ολοκληρωτικά και αμετάκλητα, δεν υπάρχουν κληρονόμοι. Έχει σπάσει η ιστορική συνέχεια. Άλλοι άνθρωποι σε μελλοντικές εποχές θα αντισταθούν στην αδικία, όπως πάντα.

Η Ελλάδα καταδικάστηκε από τις κυρίαρχες ελίτ της Δεξιάς και της Αριστεράς να μείνει μια χώρα εξαρτημένη, με επαρχιώτικη νοοτροπία. Π.χ., Δεξιά και Αριστερά συνέπλευσαν στην καταδίκη του Βενιζέλου και της Μικρασιατικής εκστρατείας. Στη Μεταπολίτευση, αμετανόητη η Δεξιά, π.χ., δεν ανέχθηκε το ρηξικέλευθο μεγάλο έργο του Μάνου Χατζιδάκι, ως Διευθυντή του Γ' Ραδιοφωνικού Προγράμματος της ΕΡΤ, ενώ -βυθισμένη στη μιζέρια- η ηγεσία της Αριστεράς πολέμησε αρχικά τον Θεοδωράκη για τον Επιτάφιο και έκανε πίσω μόνο όταν αντέδρασε μαζικά ο κόσμος.

Συνένοχος ως το τέλος, οι ελίτ της χώρας ολοκληρώνουν το έργο τους με την υπογραφή των αλληπάλληλων Μνημονίων. Ο ΣΥΡΙΖΑ διέλυσε και την τελευταία αυταπάτη ότι η ελληνική Αριστερά θα μπορούσε να είναι δύναμη ανανέωσης και προόδου. Και σε μια αληθινά συμβολική διαδικασία, όπως θέλει συχνά η ειρωνεία της Ιστορίας, ολοκληρώνει την κάθοδο προς τον Άδη, σε συνεργασία με το υποτίθεται πιο «ακραίο» τμήμα της Δεξιάς. Είναι το θλιβερό τέλος της μεταπολεμικής μας ιστορίας.